

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/54/2022
Identifikačné číslo spisu: 6018200043
Dátum vydania rozhodnutia: 30. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Vačok
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6018200043.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: NUBIUM, s.r.o., so sídlom Trenčianska 705/55, 821 09 Bratislava, IČO: 47 545 674, právne zastúpený JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát, so sídlom Záhradnícka 27, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Sekcia výstavby, za účasti ďalších účastníkov konania: 1) Z. Y. D., trvale bytom R. O. XX, XXX XX . U. U., 2) G. F., trvale bytom N. R. XX, XXX XX M., 3) H. X., trvale bytom M. XX, XXX XX M., 4) K. F., trvale bytom T. XX, XXX XX M. Q. F., v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k.: 23S/79/2018-103 zo dňa 29. januára 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

II. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Okresný úrad v Žiari nad Hronom, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií vydal záväzné stanovisko, č. OU-ZH-OCDPK-2016/013168-002, zo dňa 2. decembra 2016 (ďalej len „záväzné stanovisko“), ktorým bola povolená výnimka zo zákazu činnosti v ochrannom pásme cesty č. III/2519 na dobu 5 rokov od vydania uvedeného povolenia.

2. Na základe záväzného stanoviska vydal stavebný úrad mesta Žarnovica rozhodnutie č. 1999/2017, zo dňa 18. januára 2017 (ďalej len „rozhodnutie o predĺžení povolenia“). Rozhodnutím o predĺžení povolenia stavebný úrad predĺžil povolenie umiestnenia dočasnej existujúcej reklamnej stavby špecifikovanej v rozhodnutí, umiestnenej v katastrálnom území N. R., na pozemku parcela CKN č. XXX, pri ceste III/2519.

3. Rozhodnutie o predĺžení povolenia bolo v rámci mimoodvolacieho konania zrušené rozhodnutím Okresného úradu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný úrad“), č. OU-BB-OVBP2-2018/006677/06-

BX, zo dňa 11. januára 2018 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“), a to z dôvodu porušenia § 10 ods. 4 v súčinnosti s § 24f ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia o predĺžení povolenia (ďalej len „Cestný zákon“).

4. Proti rozhodnutiu okresného úradu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. 12601/2018/SV/27617, zo dňa 10. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie okresného úradu potvrdil. Žalovaný sa s okresným úradom stotožnil, že rozhodnutie o predĺžení povolenia bolo potrebné zrušiť, najmä vzhľadom na rozpor s § 24f ods. 1 Cestného zákona, ktorý predpokladá odstránenie všetkých právoplatne povolených reklamných stavieb umiestnených v rozpore s § 10 ods. 4 Cestného zákona do 1. januára 2017. Podľa žalovaného okresný úrad správne uviedol, že počas trvania dočasnej reklamnej stavby sa zmenili právne predpisy týkajúce sa oblasti vonkajšej reklamy, keď od 2. januára 2015 nadobudla účinnosť novela stavebného zákona č. 293/2014 Z. z. a boli novelizované a nadobudli účinnosť aj ustanovenia § 10 ods. 4 a § 24f Cestného zákona.

5. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu, ktorou sa domáhal, aby Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie okresného úradu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca argumentoval nepreskúmateľnosťou uvedených rozhodnutí v zmysle § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), nedostatočným zistením skutkového stavu v zmysle § 191 ods. 1 písm. e) SSP a porušením ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy v zmysle § 191 ods. 1 písm. g) SSP. Žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu o zaslanie kópie administratívneho spisu, čím boli podľa názoru žalobcu porušené jeho procesné práva a odňatá možnosť náležite argumentovať, nakoľko nemal k dispozícii všetky podklady pre rozhodnutie. Žalovaný tiež podľa žalobcu postupoval v rozpore s ustanovením § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Zákon o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „SP“), pretože v odôvodnení rozhodnutia absentuje, akými úvahami bol vedený, ako použil správnu úvahu a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami. Uvedeným malo byť zasiahnuté do žalobcovho práva na spravodlivé konanie. Nedostatočne zistený skutkový stav videl žalobca v absencii odmerania skutočnej vzdialenosti od príslušného jazdného pásu cesty R1 k reklamnej stavbe a konštatovanie žalovaného, že zo všetkých dokladov má vyplývať, že reklamná stavba sa nachádza v jej ochrannom pásme je nepreskúmateľné.

6. Správny súd rozhodol rozsudkom, č. k.: 23S/79/2018-71, zo dňa 18. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) tak, že správnu žalobu zamietol. Postup žalovaného ako aj okresného úradu považoval za zákonný a žalobcovými námietkami nespochybný. Rozhodnutie o predĺžení povolenia nebolo podľa správneho súdu možné ponechať v platnosti, keďže nezodpovedalo ustanoveniam § 10 ods. 4 a § 24f ods. 1 Cestného zákona. Pritom najmä znenie ustanovenia § 24f Cestného zákona vyhodnotil ako prekážku pre povolené predĺženie umiestnenia existujúcej stavby. Správny súd tiež konštatoval, že námietku o nedoručení kópie spisu nevyhodnotil ako dôvodnú, keďže žalobca nepreukázal, že by tým došlo k zásahu do jeho subjektívnych práv. Správny súd totiž nezistil, že by žalobcovi nebola niektorá z listín doručená alebo že by nebol oboznámený s úkonmi okresného úradu. Ako dôvodnú nevyhodnotil správny súd ani námietku o nedostatočnom zistení skutkového stavu s ohľadom na vzdialenosť reklamnej stavby od cesty. To, že reklamná stavba stojí v ochrannom pásme podľa správneho súdu skutočne vyplývalo z viacerých listín - právoplatných rozhodnutí týkajúcich sa umiestnenia dočasnej reklamnej stavby, ako aj z podporného zmerania z katastrálnej mapy.

7. Rozsudok správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou zo dňa 16. decembra 2019. Jednou z kasačných námietok bola námietka, že správny súd nekonal s ďalšími účastníkmi konania, ktorých žalobca označil v správnej žalobe, čo podľa žalobcu predstavuje dôvod na zrušenie rozsudku správneho súdu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

8. Dňa 29. januára 2020 vydal správny súd opravné uznesenie, č. k.: 23S/79/2018-103 (ďalej len „opravné uznesenie“), ktorým opravil záhlavie rozsudku správneho súdu tak, že po označení žalovaného doplnil: za účasti ďalšieho účastníka konania: 1/ Z.. Y. D., R. O. XX, XXX XX. U. U., 2) G. F., N. R. XX, XXX XX. M., 3) H. X., M. XX, XXX XX M., 4) K. F., T. XX, XXX XX M. Q. F.. Správny súd zistil, že pri písomnom vyhotovení rozsudku došlo k chybe v písaní, a preto postupoval v zmysle § 143 SSP tak, že vykonal opravu.

9. Proti opravnému uzneseniu podal žalobca kasačnú sťažnosť zo dňa 13. marca 2020, ktorú taktiež odôvodnil tým, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Žalobca rovnako ako v prípade kasačnej sťažnosti proti rozsudku správneho súdu vychádzal zo skutočnosti, že v žalobe označil ďalších účastníkov konania, ktorí neboli pribratí do konania a súd s nimi ani nekonal. Správny súd podľa žalobcu nepostupoval správne, keď ďalších účastníkov konania doplnil do záhlavia prostredníctvom opravného uznesenia, nakoľko nešlo o chybu v písaní, ale o procesnú vadu. V jej dôsledku nemohli ďalší účastníci konania využiť svoje práva, pričom žalobca v tejto súvislosti poukázal najmä na zmysel ustanovení § 105 ods. 1,2 a § 106 ods. 1 SSP. Podľa žalobcu ide o zásah do práva na spravodlivý proces a navrhol, aby kasačný súd zrušil opravné uznesenie a vec vrátil správnomu súdu na ďalšie konanie.

10. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 26. mája 2020 tak, že námietka žalobcu sa týka procesného pochybenia súdu, ku ktorému možno len navrhnúť, aby kasačný súd zamietol podanú kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú, nakoľko keby aj Krajský súd v Banskej Bystrici konal s uvedenými osobami ako účastníkmi konania, výsledok by bol rovnaký. Procesné práva menovaných účastníkov konania nemajú podľa žalovaného vplyv na nezákonnosť rozhodnutia stavebného úradu, pre ktoré bolo toto rozhodnutie zrušené.

II.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. (ďalej len „Ústava Slovenskej republiky“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a neustrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

Podľa § 442 ods. 2 SSP kasačnú sťažnosť môže podať aj ten, kto tvrdí, že mal byť účastníkom konania a krajský súd s ním ako s účastníkom konania nekonal (ďalej len „opomenutý sťažovateľ“).

11. Kasačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalobcu proti napadnutému uzneseniu je potrebné postupom podľa § 461 SSP zamietnuť. Z argumentácie uvedenej v kasačnej sťažnosti kasačnému súdu vyplynulo, že žalobca sa domáha zrušenia rozsudku správneho súdu z dôvodu, že správny súd nekonal s ďalšími účastníkmi konania. Uvedenú námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, a to na základe viacerých skutočností opísaných nižšie.

12. V prvom rade je potrebné zaoberať sa správnym súdnictvom a jeho účelom ako takým. Ako uvádza odborná literatúra definícií pojmu „správne súdnictvo“ existuje hneď niekoľko a od rôznych autorov. Spomenúť možno napríklad:

a) správne súdnictvo je súdna kontrola verejnej správy, ktorej cieľom je ochrana subjektívnych práv dotknutých aktmi verejnej správy;

b) správne súdnictvo je právnym inštitútom umožňujúcim každej osobe, ktorá sa cíti poškodená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej

správy, nečinnosťou alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, aby sa dovolala súdu ako nezávislého orgánu, ktorý rozhodne o dôvodnosti jej žaloby;

c) za predmet správneho súdnictva možno označiť ochranu subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby pred neprimeranou či svojvoľnou činnosťou orgánov verejnej správy;

d) v § 2 ods. 1 SSP je obsiahnutá všeobecná definícia správneho súdnictva, a to vzhľadom na jeho účel. Účelom správneho súdnictva je (predovšetkým) poskytovanie ochrany právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

(Vid'. Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. § 2. Bratislava: C. H. Beck, 2018.)

13. Aj keď sa jednotlivé definície môžu líšiť, napríklad s ohľadom na to, čo považujú za najmarkantnejšie znaky správneho súdnictva, prevažujúca väčšina sa zhoduje v tom, že ide o ochranu subjektívnych práv jednotlivca. K pojmu subjektívne právo sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 5SŽi/2/2011, zo dňa 24. februára 2011 tak, že subjektívnym právom je potrebné rozumieť vlastné práva alebo právom chránené záujmy žalobcu. Aj na základe uvedeného prijal kasačný súd záver, že podstatou správneho súdnictva je ochrana subjektívnych práv žalobcu, a preto sa ochrany týchto práv musí domáhať osoba, ktorej porušené subjektívne práva prináležia. Nie je možné domáhať sa ochrany práv iného subjektu práva. Takýto výklad by viedol k situácii, kedy by sa žalobca mohol domáhať ochrany subjektívnych práv iného, a to napriek jeho nevôli. Pripustenie takejto možnosti by nebolo správne aj vzhľadom na čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Analogicky, nikomu nemožno nanútiť ochranu jeho práv, ak ich sám brániť nechce, respektíve ak ich ani nepovažuje za porušené.

14. Závery uvedené v bode 12. tohto rozsudku možno okrem definícií a právnej teórie vyvodit' tiež z jednotlivých ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky. Potrebné je poukázať najmä na ústavnoprávny rozmer správneho súdnictva. Právo na prístup k súdu je zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ustanovenie čl. 46. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky možno vnímať ako isté kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy. (Vid'. Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Čl. 46. Bratislava: C. H. Beck, 2019.) Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa na nezávislom a nestrannom súde možno domáhať svojho práva. Obdobne, podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa na súd môže obrátiť ten, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach. Zo znenia oboch odsekov citovaného článku je zrejmé, že právo na prístup k súdu patrí osobe na ochranu jej vlastných subjektívnych práv, nie práv iného. Rovnako vyložil právo na súdnu ochranu aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení, sp. zn. III. ÚS 236/2014, zo dňa 1. apríla 2014 konštatoval, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. V neposlednom rade je nutné poukázať tiež na § 2 ods. 1 SSP. V zmysle citovaného ustanovenia sa môže ochrany na správnom súde domáhať každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené. Aj na základe uvedeného prijal kasačný súd záver, že ak správny súd nekonal s ďalšími účastníkmi konania, mohli túto skutočnosť kasačnou sťažnosťou namietať potenciálni opomenutí ďalší účastníci konania, nie žalobca. Keďže žalobcom tvrdené porušenie procesných práv ďalších účastníkov konania nenamietali títo účastníci ale žalobca, kasačný súd vyhodnotil kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú.

15. To, že sa žalobca má domáhať ochrany svojich vlastných subjektívnych práv a nie ochrany práv iného vyplýva ďalej z účelu ochrany, ktorá má byť zabezpečená podaním všeobecnej správnej žaloby. Vo všeobecnosti pritom zákon v § 177 ods. 1 ustanovuje, že účel spojený s podaním všeobecnej správnej žaloby smeruje k ochrane subjektívnych práv. Logicky sa pritom ochrany subjektívnych práv môžu dovolávať len tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti ide. (Vid'. Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. § 177. Bratislava: C. H. Beck, 2018.) Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5SŽi/2/2011, zo dňa 24. februára 2011 to inými slovami znamená, že fyzická a právnická osoba sa nemôže všeobecnou správnu žalobou domáhať ochrany subjektívnych práv inej osoby, resp. pod jej subjektívne práva nemožno podriaďovať také účinky rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré neovplyvňujú jej právnu pozíciu, t. j. nezasahujú do jej právnej sféry a ani nespôsobujú zmenu

jej právneho postavenia. Kasačný súd si je vedomý, že uvedené sa vzťahuje na podanie všeobecnej správnej žaloby. Účel správneho súdnictva je však rovnaký tak pred správnym ako aj kasačným súdom. Pokiaľ sa teda na súde prostredníctvom všeobecnej správnej žaloby možno domáhať ochrany len svojich vlastných subjektívnych práv, takúto podmienku je nutné analogicky vyžadovať aj pri podaní kasačnej sťažnosti proti rozsudku správneho súdu, ktorým sa rozhodlo o všeobecnej správnej žalobe. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca sa nemôže podaním kasačnej sťažnosti domáhať ochrany subjektívnych práv ďalších účastníkov konania.

16. Je pravdou, že výnimky z vyššie uvedeného pravidla existujú, ale sú v právnom poriadku výslovne uvedené. Príkladmo možno uviesť správnu žalobu zainteresovanej verejnosti, ktorá smeruje k ochrane porušeného verejného záujmu v oblasti životného prostredia (§ 178 ods. 3 SSP) alebo správnu žalobu prokurátora, ktorá smeruje k ochrane zákonnosti, teda práva objektívneho (§ 178 ods. 2 SSP). Takáto právna úprava je súladná s § 177 ods. 2 SSP, ktorý výslovne ustanovuje, že ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom. Je teda nutné konštatovať, že žalobca, ktorý nie je prokurátorom alebo subjektom na to oprávneným zákonom, sa v kasačnej sťažnosti nemôže úspešne domáhať ochrany subjektívnych práv ďalších účastníkov konania, pokiaľ ním namietané porušenia nemali dopad aj na jeho subjektívne práva. Kasačný súd preto vyhodnotil kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

17. Namietat' rozsudok správneho súdu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP z toho dôvodu, že správny súd nekonal s ďalšími účastníkmi konania nie je zo strany žalobcu možné ani s ohľadom na výklad citovaného ustanovenia. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba totiž rozumieť taký postup správneho (krajského) súdu, ktorým sa znemožnila účastníkovi konania realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. (Vid'. Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. § 440 ods. 1 písm. f). Bratislava: C. H. Beck, 2018.) Aj z citovaného názoru vyplýva, že opravné prostriedky slúžia na ochranu svojich vlastných subjektívnych práv, nie na ochranu práv iného. Takýto právny záver podporuje aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 322/09, zo dňa 25. septembra 2009, v ktorom sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k porušeniu práva na spravodlivý proces postupom súdu. Aj keď sa uvedené uznesenie netýka správneho súdnictva, právne závery sú aplikovateľné aj na prejednávany prípad, nakoľko v oboch prípadoch ide o namietanie nesprávneho procesného postupu súdu, dôsledkom ktorého malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril v tom zmysle, že namietaný postup okresného súdu by mohol zakladať porušenie označených práv sťažovateľov len v prípade, ak by bol spojený s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľov, ktorý bol týmto postupom spôsobený, pričom by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach. Kasačný súd má na základe uvedeného za to, že aj s ohľadom na dôvod kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP) mohli nekonanie s ďalšími účastníkmi konania namietat' takto opomenutí účastníci konania, nie žalobca.

18. Žalobca síce na záver namietal, že postup správneho súdu (nekonanie s ďalšími účastníkmi konania) odňalo práva podľa § 105 ods. 1 a ods. 2 a § 106 ods. 1 SSP nielen ďalším účastníkom, ale aj žalobcovi samotnému, ale toto svoje tvrdenie žalobca nijako v kasačnej sťažnosti nerozvádza, nevysvetľoval, ani nijako nepreukazoval. Len samotné tvrdenie o porušení žalobcových procesných práv nestačí na prijatie záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nezákonné a je ho potrebné zrušiť. Kasačný súd má pritom za to, že k porušeniu žalobcových práv napadnutým uznesením nedošlo, keďže ako vyplýva aj z celého spisového materiálu, správny súd so žalobcom riadne konal. Kasačná sťažnosť, podaná z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, však bola odôvodnená najmä tou skutočnosťou, že správny súd nekonal s ďalšími účastníkmi konania. V prípade nekonania s ďalšími účastníkmi konania by mohlo byť porušené ich právo na spravodlivý proces, nie však žalobcovo. Aj zrušenia rozsudku správneho súdu by sa v takej situácii mohli domáhať opomenutí ďalší účastníci konania, nie však žalobca. Keďže žalobcovi nebolo v konaní nijako znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, je nutné prijať záver, že v prejednanom prípade nebolo ani porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Kasačnú sťažnosť je preto potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

19. Na záver kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť je nedôvodná aj z toho dôvodu, že v prejednanom prípade správny súd s ďalšími účastníkmi riadne konal. Uvedené má kasačný súd za

preukázané zo spisového materiálu. Správna žaloba spolu s vyjadrením žalobcu im totiž bola doručená nasledovne: Y. D. dňa 17. januára 2019, H. X. dňa 22. januára 2019, K. F. dňa 14. januára 2019 a G. F. sa zásielku doručovanú dňa 14. januára 2019 doručiť nepodarilo. Je teda zrejmé, že došlo len k pochybeniu v podobe neuvedenia ďalších účastníkov konania v záhlaví rozsudku, ktorý im preto nebol najprv ani doručovaný. Ďalší účastníci konania však mali reálnu možnosť domáhať sa ochrany svojich práv, keby tieto považovali za porušené. Absenciu uvedenia ďalších účastníkov konania správny súd napravil práve napadnutým uznesením a následným doručením rozsudku aj ďalším účastníkom konania. O kasačnej sťažnosti preto kasačný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

20. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v zmysle § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevezhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

21. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.